

iber:Camera

propers concerts

24/04/2023 – 20:00 h / l'auditori

pinchas zukerman
tatsuya shimono
sinfonia varsovia

beethoven / dvorák

15/05/2023 – 20:00 h / l'auditori

musicaeterna
teodor currentzis
mahler

iber:Camera

bach consort wien
rubén dubrovsky

director

vivica genaux
mezzosoprano

vivaldi

dimecres 8 de març del 2023, 20:00 h
palau de la música

aquest programa ha estat possible gràcies
al suport de la fundació vila casàs

t. 93 317 90 50

www.ibercamera.com

antonio vivaldi

concert núm. 1 en mi major, op. 8, rv 269, la primavera (1723)

I. allegro / II. largo e pianissimo sempre / III. allegro pastorale

sovente il sole (andromeda liberata) (1726)

quell'usignolo (farnace) (1726)

concert núm. 2 en sol menor, op. 8, rv 315, l'estiu (1723)

I. allegro non molto / II. adagio e piano – presto e forte / III. presto

sposa son disprezzata (bajazet) (1735)

come in vano il mare irato (catone in utica) (1737)

concert núm. 3 en fa major, op. 8, rv 293, la tardor (1723)

I. allegro / II. adagio molto / III. allegro

così potessi anch'io (orlando furioso) (1727)

nel profondo cieco mondo (orlando furioso) (1727)

concert núm. 4 en fa menor, op. 8, rv 297, l'hivern (1723)

I. allegro non molto / II. largo / III. allegro

gelido in ogni vena (farnace) (1726)

agitata da due venti (griselda) (1735)

durada total del concert 135 minuts (entreacte inclòs)

descarregui aquí el programa en format digital:

Vivaldi

Durant 200 anys, Vivaldi va ser simplement “el de Les quatre estacions” i poca cosa més. No és estrany ja que aquest conjunt de quatre concerts i algunes obres més són les que va publicar en vida i li van donar un cert renom arreu d'Europa. Però la resta de la seva música (més de 400 obres, incloses totes les obres vocals) va restar oblidada fins pràcticament la meitat del segle XX.

Després de la mort de Vivaldi l'any 1741, el seu germà va vendre tots els manuscrits a un senador venecià. Aquest els va guardar a la seva impressionant biblioteca de més de 200.000 volums. Quan va morir l'il·lustre personatge, la biblioteca es va repartir entre els hereus i la part que incloïa la música de Vivaldi va ser venuda a un noble genovès. El palau d'aquesta família genovesa va custodiar els manuscrits de Vivaldi durant 100 anys, fins que a finals del segle XIX els volums van ser repartits entre els hereus. Tampoc aquests van tenir cap interès en el contingut musical dels manuscrits i després de tot un períple de subhastes, vendes, donacions, cessions i deixes, la Biblioteca de Torí va aconseguir reunir de nou tot el llegat Vivaldi. Aleshores sí, per fi, va començar l'estudi d'aquestes partitures.

Després de la Segona Guerra Mundial la feina de catalogació es va reprendre i poc a poc hem anat descobrint obres que ara ja formen part del repertori indispensable de Vivaldi, com el seu famós Gloria, l'Stabat Mater o les àries que escoltarem al concert d'avui. El projecte d'enregistrar en disc tots els “manuscrits de Torí” va començar l'any 2000 i encara no s'ha conclòs. El catàleg inclou 296 concerts per a instruments solistes, 20 òperes complertes, música religiosa, serenates i motets.

La selecció d'àries del concert d'avui ens permetrà conèixer la varietat de registres que Vivaldi era capaç de donar a la seva música per adequar el discurs sonor a les emocions de cada fragment: des dels focs artificials espectaculars d'àries com Agitata da due venti que requereixen d'un virtuosisme a l'abast de molt poques intèrprets, fins la intensitat emocional en àries com Sposa son disprezzata, un clar exemple de l'expressió del lament i el dolor, que exigeix un control excepcional del fiato.

Les quatre estacions van ser publicades a Àmsterdam el 1725 en un àlbum que incloïa 12 concerts per a violí i orquestra. Vivaldi no estava gens satisfet amb els editors de Venècia motiu pel qual va enviar els manuscrits a Àmsterdam on li oferien una millor qualitat d'edició i una bona distribució per Europa. Gràcies a aquesta difusió, el conjunt de concerts va ser conegut i interpretat arreu i a la llarga va fer que Vivaldi fos conegut com “el de Les quatre estacions”. Cadascun dels concerts anava acompanyat d'uns sonets (escrits sobre la partitura) que feien les funcions de guió explicant en quin moment els instruments imiten el cant de la puput, la cadenera o la tórtora (a l'estiu), quan hi ha una dansa popular amb el sac de gemecs tocant (a la primavera), quan sonen els corns de caça (a la tardor) o quan llisquem sobre el gel i el vent udola descontrolat (a l'hivern).

David Puertas Esteve, divulgador musical